

ديالكتيک ماترياليزم
او

تاريخي ماترياليزم

Ketabton.com

ماترياليزم
ژباړه: وياړ

جوزوف ستالين

ديالکتیک ماترياليزم او تاريخي ماترياليزم

سپتمبر ۱۹۳۸

ديالکتیک ماترياليزم او تاريخي ماترياليزم

ستالين

ژباړه: وياړ

برېښنايي خپرېدنه: چنگاښ ۱۴۰۵

خپرندويه: سيند خپرندويه

لیکلو

- ۱..... دیاکټیک ماتریالیزم او تاریخي ماتریالیزم
- ۴..... مارکسیستی دیاکټیکي میتود
- ۴..... الف: طبیعي ښکارندې یو له بل سره تړاو لري
- ۴..... ب: طبیعت په دایمي حرکت او بدلون کې دی
- ۵..... ج: طبیعي کمی بدلونونه د کیفی بدلونونو لامل دی
- ۹..... د: تضاد د طبیعت ذاتي برخه ده
- ۱۵..... مارکسیستي فلسفي ماتریالیزم
- ۱۵..... الف: ماتریالیزم
- ۱۶..... ب: عیني واقعیت
- ۱۸..... ج: نړۍ او قوانین یې د پېژندلو دي
- ۲۸..... تاریخي ماتریالیزم
- ۳۰..... الف: نو اصلي ټاکنده ځواک کوم یو دی؟
- ۳۳..... ب: د تولید لومړنۍ ځانگړنه
- ۳۴..... ج: د تولید دویمه ځانگړنه
- ۴۶..... د: د تولید دریمه ځانگړنه

ديالکتیک ماترياليزم او تاريخي ماترياليزم

ديالکتیک ماترياليزم د يو مارکسيستی - لينیستی گوند نړۍ ليد دی. دا نړۍ ليد په دې خاطر د ديالکتیک ماترياليزم نومېږي، چې د طبيعي پديدو په تړاو يې پاملرنه، څېړنه او پوهېدنه **ديالکتیکی** او د همدې ښکارندو په اړه يې تفسير او استنباط او تيوري **ماتريالیستی** ده.

تاريخي ماترياليزم بيا د ټولنيز ژوندانه په ارزونه کې د ديالکتیک ماترياليزم د آرونو پراخول دي. همدا شان د ټولنې، تاريخ او ټولنيز ژوندانه په ارزونې کې د ديالکتیک ماترياليزم د آرونو تطبیقولو ته تاريخي ماترياليزم وايي.

مارکس او انگلس د مارکسيستی ديالکتیک د نوعيت د تشریح لپاره معمولاً **هگل** ته، د هغه فیلسوف په توگه استناد کاوه، چې د ديالکتیک بنسټيزې ځانگړنې يې فورموله کړې. خو دا په دې مانا نه ده چې د مارکس او انگلس ديالکتیک کټ مټ هماغه د هگل ديالکتیک دی. حقیقت دا دی چې مارکس او انگلس د هگل د ديالکتیک «منطقي هسته» واخيسته او ايده‌الستی پوټکی يې ورته لېږې واچوو. هغوی ديالکتیک لامتکامل او په مدرنه علمي بڼه واړو.

مارکس وايي:

«زما ديالکتیکی میتود نه یوازې دا چې له هگلي ديالکتیک سره توپیر لري، بلکې د نوموړي له ديالکتیک سره مستقیماً په تضاد کې دی. هگل باور لري چې د فکر کولو بهیر، چې د «اند» تر

نامه لاندې يې ان په يو خپلواک شي بدلوي، د
واقعي نړۍ خالق او دا نړۍ يوازې د «اند»
خارجي او ظاهري بڼه ده. خو زما په فکر، اند له
هغې مادي نړۍ پرته بل څه نه دی، چې د انسان
ماغزه يې منعکسوي او د افکارو په بڼه يې
اړوي.» (مارکس، د دويم الماني چاپ پاڼيزه، کاپيټال،
لومړۍ ټوک)

مارکس او انگلس د خپل ماترياليزم د تشرېح لپاره معمولاً **فویرباخ** ته
د هغه فيلسوف په توگه استناد کوي، چې بېرته يې ماترياليزم خپل سم ځای
ته راوگرځو. خو دا په دی مانا نه ده، چې د مارکس او انگلس ماترياليزم
کټ مټ د فویرباخ ماترياليزم دی. مارکس او انگلس په حقيقت کې د
فویرباخ د ماترياليزم «اصلي هسته» واخيسته، هغه يې د علمی - فلسفي
تيوري په توگه پراخه کړه او له ايده اليستي او مذهبي - اخلاقي قيودو څخه
يې آزاده کړه.

فویرباخ، چې اساساً په خپله يو ماترياليست و، د ماترياليزم له نوم
سره يې مخالفت درلوده. انگلس په کراتو ويلې، سره له دې چې فویرباخ
ماترياليستي «بنسټ» درلود خو «په دوديزه ايده اليستي ځنځيرونو کې بند
پاتې و» او د ده «اصلي ايده اليزم هغه وخت لا ښه څرگندېږي چې د دين
او اخلاق په اړه د ده فلسفه ولولو.» (مارکس او انگلس، ۱۴ ټوک، ۶۵۲ - ۶۵۴
مخونه)

د ديالکتيک ريښه **ډيالگو** ده، چې يوه يوناني کلمه ده. ډيالگو د خبرو
اترو او مباحثې مانا لري. په لرغونو زمانو کې ديالکتيک د هغه هنر په توگه

کارول کېدو، چې په پوهېدلو سره به یې د سیال کس د خبرواترو تناقضات معلومول، حقیقت به یې رابرسېره کاوه او پر تناقضاتو به برلاسي کېدل.

په پخوانیو زمانو کې یو شمېر فیلسوفانو باور درلود، چې په اندونو کې د تضادونو موندنه او یو له بل سره د متضادو افکارو مخامخېدنه، د حقیقت د کشفولو تر ټولو غوره لاره ده. د فکر په برخه کې دا دیالکتیکي طریقه، وروسته طبیعي ښکارندو ته هم وغځېده او د طبیعت پېژندنې په دیالکتیکي میتود بدله شوه. دیالکتیکي میتود باور لري چې د طبیعت ټولې ښکارندې په دایمي حرکت او بدلون کې دي. د دې میتود له مخې په طبیعت کې د تضادونو تکامل، چې د متضادو طبیعي ځواکونو د متقابلې اغېزې پایله ده، د طبیعت د پرمختګ لاملېږي.

نو دیالکتیک د منځپانګې له پلوه د متافیزیک مخالف اړخ دی.

مارکسیستی دیالکتیکی میتود

د مارکسیستی دیالکتیکی میتود ځانگړې آرونه:

الف: طبیعي ښکارندې یو له بل سره تړاو لري او د همدې تړاو له مخې مشخصېږي. دیالکتیک د متافیزیک په خلاف؛ طبیعت د اشیاء او ښکارندو هغه ناڅاپي ټولگه نه گڼي، چې یو له بل نه جلا، منفرد او خپلواکه وي، بلکې د اشیاء او پدیدو هغه واحده بشپړه ټولگه یې گڼي، چې یو له بل سره ارگانیځي اړیکې لري او یو د بل په واسطه ځانگړي کېږي.

د دیالکتیک میتود له مخې طبیعي ښکارنده په منفرد توگه او د چاپېریال له نورو پدیدو سره د اړیکو له پام نیولو پرته پېژندلې نشو. که چېرې طبیعي پدیدې د خپل چاپېریال له شرایطو پرته په پام کې ونیسو او جلا کړو، نو ممکن بې مفهومې شي. یوه ښکارنده هغه وخت پېژندلې او تشریح کولی شوو، چې د چاپېریال له نورو پدیدو سره یې تړاو په نه بېلېدونکي او په مشروط توگه په پام کې ونیسو.

ب: طبیعت په دایمي حرکت او بدلون کې دی

د متافیزیک په خلاف؛ د دیالکتیکی میتود له مخې طبیعت د استراحت، بې حرکتۍ، ودرېدنې او د نه بدلېدنې حالت نلري؛ بلکې د دایمي یون او بدلون او د دوامداره نویستني او پرمختگ په حال کې دی؛ تل په کې یو څه رامینځته کېږي او پرمختگ کوي او یو څه په کې پاشل کېږي او مري.

نو د همدې لپاره د دیالکتیکي میتود له مخې ښکارندې نه یوازې د دوه اړخیزو اړیکو او متقابل تړاو له مخې، بلکې د هغوی د حرکت، بدلون، پرمختګ، پیدایښت او زوال له پلوه هم باید په پام کې ونیول شي. دیالکتیکي میتود هغه څه ته لومړیتوب ورکوي چې رامینځته کېږي او پرمختګ کوي، که څه هم د اوس لپاره پاینده ښکاره نشي. همدا ډول دا میتود هغه څه نه ماتېدونکي ګڼي چې رامینځته کېږي او پرمختګ کوي او هغه پدیدې ورته لومړیتوب نلري چې مرګ یې پیل شوی وي، که څه هم د اوس لپاره پایدنې وېرېږي.

انګلس په دې اړه لیکي:

«له ډېرو کوچنیو تر ډېرو لویو شیانو پورې، د شګو له دانې تر لمره پورې، له پروتیسټ (لومړنی ژوندی سلول - ی. ستالین) تر انسانه پورې، ټول طبیعت په دایمي پیدایښت او زوال او په دایمي بدلون او نه ودرېدونکي حرکت او تحول کې دی.» (هماغه کتاب، ۴۸۴ مخ).

انګلس د همدې لپاره وایي چې دیالکتیک ټول «شیان او د هغوی ادراکي انځورونه اساساً د اشیاء په دوه اړخیزو اړیکو، په حرکت، په لږ، په رامینځته کېدنې او محوه کېدنې کې په پام کې نیسي.» (مارکس او انګلس، څوارلسم ټوک، مخ ۲۳).

ج: طبیعي کمي بدلونونه د کیفی بدلونونو لامل دی

د متافیزیک په خلاف؛ دیالکتیک، تکاملي بهیر د ودې هغه ساده بهیر نه ګڼي، چې په کې کمي بدلونونه په کیفی بدلونونو نه اوږي؛ بلکې

هغه تکاملي بهیر یې گڼي، چې په کې کم اهمیتته او جزئی کمی بدلونونه په څرگند «بنسټیزه بدلونونو» اوږي؛ یانې په کیفي بدلونونو اوږي. د دیالکتیک له مخې تکاملي بهیر هغه بهیر دی چې کیفي بدلونونه نه په تدریجي ډول، بلکې په چټک او ناڅاپي ډول، له یوه حالت بل حالت ته د یوې څپې په بڼه تر سره کېږي. دا بهیر نه د تصادف له مخې، بلکې د جزئی او تدریجي کمی بدلونونو د طبیعي تراکم په پایله کې رامینځته کېږي. د همدې لپاره دا میتود تکاملي بهیر یو دوراني حرکت نه گڼي؛ د هغه څه ساده تکرار یې نه گڼي چې له مخکې رامینځته شوی وي، بلکې یو نزولي او صعودي حرکت او له یو زوړ کیفي حالت څخه یو نوي کیفي حالت ته یې بدلون گڼي؛ له ساده څخه پېچلي او د لا ټیټې څخه لا لوړې ته یې تکامل گڼي:

انگلس وایي:

«طبیعت د دیالکتیک ازمنښتون دی. د یادونې وړ

ده چې نوي طبیعي علوم د دې ازماښت لپاره

فوق العاده بډایه او ورځ تر بلې زیاتېدونکي مواد

برابروي. له دې موادو سره ثابتېږي چې طبیعي

بهیر یو دیالکتیکی بهیر دی، نه متافیزیکی. دا

مواد ثابتوي چې د طبیعت حرکت په یوې ابدې،

ثابتي او په ورته تکراري ډایرې کې نه تر سره

کېږي، بلکې له یوه حقيقي تاریخه تېرېږي.

دلته ښایي له داروین یادونه وکړو، چې په

لاندیني اثبات سره یې د طبیعت په اړه یې پر

متافیزیکی نظریې سخت گوزار وکړ: ټوله معاصره

ارگانيکه نړۍ، بوټي او ژوي او همدا ډول انسانان
د هغه تڪاملي بهير محصول دي، چې په
ميليونونو كلونو يې ادامه لرلی دی.» (هماغه
كتاب، ۲۳ مخ).

د ديالكتيكي تڪامل، چې له كمې بدلونونو څخه كفي بدلونونو ته لېږدېدنه
ده، د لا توضيح په پار انگلس وايي:

«په فيزيك كې... بدلون يعنې له كميت څخه
كيفيت ته لېږدېدنه. دا بدلون د هغه كمې حركت
د تغيير نتيجه ده، چې يا په ذاتي ډول په جسم
كې موجود وي او يا هم له بهره وركول
كېږي. مثلاً د حرارت درجه د اوبو د مايعتوب په
پيل كې كومه اغېزه نلري، خو كه چېرې د اوبو
حرارت زيات يا كم كړو داسې شېبه رارسېږي چې
د اوبو د ماليكولونو جذب بدلېږي او په يو حالت
كې په بخار او په بل حالت كې په كنگل بدلېږي.
همدا ډول د برېښنا حداقلي كچې ته اړتيا لرو چې
يو پلاتيني سيم روښانه كړو. هر فلز د حرارت په
يوې ځانگړې درجې كې وېلې كېږي او هره مايع
تر يوه معين فشار او درجې لاندې كنگل
كېږي. كه د شته وسايلو په كارولو سره وكړاى
شو د هرې مايع لپاره لازم حرارت برابر كړو، نو
هره مايع په يوه خاصه درجه كې جوشولى شوو او

همدا شان هر گاز تر وړ فشار لاندې او په یوې
قطعي درجې کې په کنگلېدلو سره په مایع بدلولی
شو...و...

....هغه څه چې د فیزیک د ثابتو درجو په نامه
پېژندل کېږي (هغه درجې چې په کې یو حالت په
بل حالت بدلېږي - ی.ستالین)، په اکثره حالتو
کې د هغو اساسي درجو توپیر ښکاره کوي چې په
کې د حرکت کمي زیاتېدنه یا کمېدنه (تغییر) د یو
جسم د کیفی بدلون لاملېږي او ورسره سم کمیت
په کیفیت اړوي.» (هماغه کتاب، ۵۲۷ - ۵۲۸
مخونه).

انګلس د دې موضوع د لا تشریح لپاره د کیمیا یوه بېلګه هم راځلي:

«کیمیا د اجسامو د هغو کیفی تغیراتو علم دی،
چې په یو جسم کې د کمي تغیراتو د ترکیب تر
اغېزې لاندې رامینځته کېږي.

هگل لادمخه په دې مسئلې پوهېدو...اکسیجن
ته پام وکړی: که چېرې په یو مالیکول کې د دوو
معمولو اتمونو پر ځای درې اتمونه وکاروو، نو
اوزن تر لاسه کوو، چې له بوي او د عکس العمل
له پلوه په څرګنده ډول له معمولي اکسیجن سره
توپیر لري. له نایتروجن او سلفر سره د اکسیجن

بېلابېل نسبتونه خو په ځای پرېږدی چې هر یو
یې داسې نوي اجسام جوړوي چې کیفیت یې له
ټولو اجسامو سره توپیر لري!» (هماغه کتاب، ۵۲۸
مخ).

انگلېس په پای کې پر **دېورېنگ**، چې تر وږه یې هگل رټلی، خو د نوموړي
دا مشهوره قضیه یې په پټه اخیستی، چې له بې حسې نړۍ څخه حسدارې
نړۍ ته او د نارګانیک جسم څخه ارګانیک ژوندانه ته لېږد په حقیقت کې
یو نوي وضعیت ته ورځول دي، د نیوکې په ترڅ کې وايي:

«دا د هګلیونو د اړیکو د مېچولو دقیقاً هغه غوټن
ګز دی، چې په ځانګړو غوټو کې یې بشپړه کمي
زیاتېدنه او یا کمېدنه د کيفي بدلون لامل کېږي.
د بېلګې په توګه په اوبو کې، که تودې وي که
یخې، د اېښېدلو او کنګلېدلو ټکي هغه غوټي
دي، چې په کې د یو نورمال فشار تر لاندې د یو
نوي تراکم اوښتون رامینځته کېږي چې په پایله
کې په همدغه ټکي کې کمیت په کیفیت
اوږي.» (هماغه کتاب، ۴۵ - ۴۶ مخونه).

د: تضاد د طبیعت ذاتي برخه ده

د متافیزیکی اصولو خلاف؛ دیاکټیک باور لري چې د طبیعت په ټولو
شیانو او ښکارندو کې دنني تضادونه ذاتي دي، ځکه چې ټول شیان مثبت

او منفي اړخونه لري، تېر او راتلونکي لري، ځينې شيان مري او ځينې وده کوي او د همدې تضادونو تر مينځ مبارزه، د زاړه او نوي تر مينځ مبارزه، د مړتوب او زېږېدنې تر مينځ مبارزه، د زوال موندونکي او وده لرونکي تر مينځ مبارزه؛ د تکاملي بهير منځپانگه او له کمي بدلونونو څخه کيفي بدلونونو ته د لېږد داخلي محتوا جوړوي.

ديالکتیکي ميتود د همدې لپاره باور لري چې له لږه بر ته تکاملي بهير د ښکارندو د همغږه راڅرگندېدو پايله نه، بلکې په ښکارندو او اشياؤ کې د ذاتي تضادونو د راڅرگندېدنې پايله ده؛ د مخالفو تمايلاتو، چې د همدې تضادونو پر بنسټ عمل کوي، د «مبارزې» نتيجه ده.

لنين وايي:

«ديالکتیک د کليمې په رښتيني مانا د اشياؤ د هغو تضادونو پېژندنه ده، چې د اشياؤ په دنني جوهر کې موجود وي» (لنين، فلسفي يادښتونه، ۲۶۵ مخ).

او زياتوي:

«تکامل، د تضادونو مبارزه ده» (لنين، ۱۳ ټوک، ۳۰۱ مخ)

دا په لنډه کې د مارکسيستي ديالکتیکي ميتود د آرونو ځانگړتياوې وې.

آسانه به وي چې پوه شوو د ټولنيز ژوند او د ټولنيز تاريخ په مطالعې کې د ديالکتیکي ميتود آرونو پراخول څومره زيات اهميت لري او څومره

مهمه ده چې دا میتود په ټولنیز تاریخ او د پرولتاریا گوند په عملي فعالیتونو کې وکارول شي.

که باور لرو چې په نړۍ کې منفردې ښکارندې نشته او ټولې پدیدې له یو بل سره تړلې او متقابلې اړیکې لري، نو ښکاره ده چې د هر تاریخي اجتماعي نظام او یا د هر ټولنیز غورځنگ ارزونه باید د «ابدي عدالت» له دریځه او له وړاندې انګېرل شویو اندونو له مخې تر سره نکړو، څه چې اکثره تاریخپوهان یې کوي، بلکې د هغو شرایطو له پلوه یې وارزو، چې دا رژیم یا ټولنیز غورځنگ یې رامنځته کړی او ورسره تړاو لري.

ښکاره ده چې د مرییتوب رژیم به په اوسنیو عصري شرایطو کې یو بې‌مانا، احمقانه او غیرطبیعي رژیم وي. خو همدا رژیم د لومړني کمون نظام د پاشېدلو په شرایطو کې کاملاً یو منطقي او طبیعي رژیم و، ځکه چې د لومړني کمون د رژیم په پرتله پرمختللی و.

د ۱۹۰۵ کال په روسیې کې، چې تزاري نظام او پانګواله ټولنه واکمنه وه، د یو بورژوا-دموکراتیک جمهوریت غوښتنه ډېره منطقي، سمه او انقلابي وه؛ ځکه چې بورژوايي جمهوریت هغه وخت یو مخکښ گام و. خو د شوروي د سوسیالیستي جمهوریتونو د اتحاد په شرایطو کې د بورژوايي جمهوریت غوښتنه یوه بې‌مانا او غیرانقلابي غوښتنه ده، ځکه چې بورژوايي جمهوریت د شوروي جمهوریت په پرتله وروسته پاتې دی.

نو ویلی شوو چې ټولې ښکارندې له شرایطو، مهال او له مکان سره تړاو لري.

دا ښکاره خبره ده چې د ټولنیزو ښکارندو له تاریخي ارزونې پرته د تاریخ پرمختګ او موجودیت ناشونی دی، ځکه یوازې تاریخي ارزونه کولای

شي په هغه څه د تاريخ د علم د بدلېدلو مخه ونيسي، چې د گړوډو پېښو او د بې ماناو تېروتنو ټولگه ده.

د دې تر څنگ، که نړۍ په دايمي حرکت او تکامل کې ده او د تکامل قانون د زاړه د مړينې پر ځای د نوي زېږون دی، نو ښکاره ده چې نور «ابدي» ټولنيز نظامونه، د خصوصي مالکيت او زېښاک «همېشني اصول» او له فيوداله د بزگر او له پانگواله د کارگر د اېلتيا «دايمي اند» شتون لرلی نشي.

نو نتيجه اخلو چې سوسياليستي رژيم پر پانگواله نظام واکمنولی شو، څنگه چې يو وخت پانگوال نظام د فيودالي رژيم پر ځای واکمن شو. نو بايد خپل کار او فعاليت د ټولنې پر هغو پوړونو او طبقاتو متمرکز کړو چې تکامل او راتلونکی لري، سره له دې چې اوس حاکم ځواک نه برېښي. پر هغو پوړونو او طبقاتو تمرکز په کار نه دی چې پرمختګ نلري، که څه هم د اوس لپاره ځواکمن وي.

د تېرې پېړۍ اتيايمو کلونو کې، کله چې د نارډونیکانو او مارکسيستانو تر منځ مبارزې دوام درلود، د روسيې پرولتاريا د ټولنې ډېره کوچنۍ برخه او انفرادي بزگران د ټولنې پراخه اکثريت و. خو پرولتاريا د يوې طبقې په توګه د پرمختګ په حال کې وه، حال دا چې دهقانان د يوې طبقې په توګه د تجزيې په درشل کې وو. مارکسيستانو يوازې د همدې لپاره پر دې طبقې خپله کړنه او دريځ متمرکز کړ، چې د يوې طبقې په توګه د پرمختګ په حال کې وه. دا د مارکسيستانو تېروتنه نه وه؛ ځکه، څنگه چې پوهېږو پرولتاريا په دوامداره توګه له يوه کوچني قوت څخه داسې وده وکړه چې په لومړي درجې تاريخي - سياسي ځواک بدله شوه.

که غواړو په سیاست کې تېروتنه ونکړو، ښايي مخې ته وگورو نه شا ته.

که له ورو کمې بدلونونو څخه ناڅاپي او چټک کيفي بدلونونو ته اوږون د تکامل له قوانينو شمېرل کېږي، نو بيا ښکاره ده چې د زيارکښو پرگونو انقلابونه بالکل پېښېدونکي دي او د انقلاب ښکارنده بشپړه يوه طبيعي ښکارنده ده.

نو له پانگوالۍ سوسياليزم ته انتقال او د پانگوالۍ له ژغه د کارگرې طبقې خلاصون، نه د پخو بدلونونو او سمونونو له لارې، بلکې يوازې د پانگوال رژيم د کيفي بدلون يعنې د انقلاب له لارې تر سره کېږي. که غواړو په سياست کې بيا هم تېروتنه ونکړو، ښايي انقلابي ووسو، نه سمونپاله.

که د داخلي تضادونو د راڅرگندېدنې له وجې او د متضادو ځواکونو د مبارزې او پر دې تضادونو د غلبې په پايله کې تکامل رامېنځته کېږي، نو ښکاره ده چې د پرولتاريا طبقاتي مبارزه هغه بشپړه طبيعي ښکارنده ده، چې مخه يې نه نيول کېږي.

د همدې لپاره د پانگوالۍ رژيم پر تضادونو پرده بايد وانه چوو، بلکې له دې تضادونو پرده پورته او برملا يې کړو؛ د طبقاتي مبارزې مخه ونه نيسو، بلکې تر پای يې ورسوو.

که غواړو په سياست کې تېروتنه ونکړو، يو بې جوړجاړانه طبقاتي پرولتاريایي سياست بايد تعقيب کړو، نه د پرولتاريا او بورژوازي د گټو د همخېره کولو رفورميسټي سياست؛ په سوسياليزم کې د پانگوالۍ د «ودې» جوړجاړانه سياست بايد تعقيب نکړو.

دا هغه مارکسیستی دیالکتیکي میتود دی، چې په ټولنیز ژوند او ټولنیز تاریخ تطبیقېږي.

تر هغه ځایه چې ماتریالیستي فلسفې پورې اړه لري، دا فلسفه له ایدیه‌الیستي فلسفې سره له بنیاده په تضاد کې ده.

مارکسیستي فلسفي ماترياليزم

د مارکسیستي فلسفي ماترياليزم ځانگړي آرونه دا دي:

الف: ماترياليزم

د ايده اليزم په خلاف، چې نړۍ د «مطلقې ايډې»، د «يوه کلي روح» او د «شعور» د تجسم په توگه ويني؛ د مارکس مادي فلسفه باور لري چې دنيا بالذاته **مادي** ده او په نړۍ کې بېلابېلې ښکارندې د هغو مادو بېلابېلې بڼې دي، چې په حرکت کې دي. د مارکس د مادي فلسفې له مخې د پديدو متقابلې شرايط او اړيکې، چې پر ديالکتيکي ميتود ولاړې دي، د متحرکې مادې د تکامل قانون جوړوي او د مادې د حرکت د قوانينو پر بنسټ نړۍ د ودې او تکامل لار وهي او کوم «کلي روح» ته اړتيا نلري.

انگلس وايي:

«ماترياليسټي نړۍ ليد يعنې د شته طبيعت آسانه

پېژندنه، البته بې له دې چې له بهر څه ورزيات

شي.» (مارکس او انگلس، ۱۴ ټوک، ۶۵۱ مخ).

لنين د لرغوني ماترياليسټ فيلسوف، **هراکليوس** وينا ته په اشارې سره وايي چې د نوموړي وينا «د ديالکتيکي ماترياليزم د بنسټ ډېره ښه تشرېح ده» هراکليوس باور درلود چې «دنيا يوه ده او چا نه ده پيدا کړې، نه خدای او نه انسان. نړۍ هغه ژوندې لمبه وه، ده او همېش به وي چې په سيستماتيک ډول هم ځلېږي او هم مري.» (لنين، فلسفي يادښتونه، ۳۱۸ مخ)

ب: عيني واقعيت

د ايده اليزم په خلاف، چې ادعا کوي، دا يوازې زموږ شعور دی چې واقعاً موجود دی او مادي نړۍ، هستي او طبيعت يوازې زموږ په شعور، زموږ په احساساتو، اند او ليد کې شتون لري؛ مارکسيستي فلسفي ماترياليزم په دې باور دی چې ماده، طبيعت او هستي عيني واقعيتونه دي، چې زموږ له شعوره بهر او په خپلواکه توگه شتون لري. ماده د اند او فکر په پرتله لومړی ځای لري، ځکه چې د احساساتو، اندونو او شعور سرچينه ده او شعور دويم او فرعي ځای لري، ځکه چې د مادې او د هستي انعکاس دی. اند او شعور د دې لپاره دويم ځای لري چې د مادې محصولات دي. د بېلگې په توگه ماغزه، چې د فکر کولو ماده ده، د تکامل په ترڅ کې د کمال وروستي کچې ته رسېږي. نو د دې لپاره چې په ستره تېروتنه اخته نشو، فکر له مادې بايد بېل نکړو.

انگلس وايي:

«د فکر او هستي او د طبيعت او اروا تر مينځ اړيکې د ټولې فلسفې اصلي مسئله ده... کوم ځوابونه چې فلاسفه دې مسئلې ته ورکوي، هغوی په دوو سترو اړخونو وېشي: هغه کسان چې اروا پر طبيعت لومړۍ گڼي... ايده اليستي اړخ جوړوي او څوک چې طبيعت لومړۍ گڼي، له بېلابېلو ماترياليستي مکتبونو سره تړاو مومي.»

(مارکس، د آثارو غورچاڼ، لومړۍ ټوک، ۳۲۹ مخ).

او زياتوي:

«یوازینی واقعی نړۍ، چې موږ ورسره هم تړاو لرو، هغه مادي نړۍ ده چې په حواس پېژندل کېږي... زموږ شعور او فکر چې څومره هم عالي ښکاره شي، د مغز له محصول پرته - چې یو مادي جسم دی - بل څه کېدای نشي. ماده د ذهن محصول نه، بلکې ذهن په خپله د مادي عالي محصول دی.» (هماغه کتاب، ۳۳۲ مخ).

مارکس د مادي او فکر په اړه وایي:

«تفکر له هغه مادي بېلول ناممکنه ده، چې فکر کوي. ماده د ټولو بدلونونو موضوع ده.» (هماغه کتاب، ۳۰۲ مخ).

لنین د ماتریالیستي مارکسیستي فلسفې په اړه وایي:

«ماتریالیزم اساساً عیني واقعي هستي (ماده) له شعور، احساساتو او تجربې خپلواکه ګڼي... شعور یوازې د هستي انعکاس دی. په بله وینا د هستي تر ټولو سم (متناسب او په بشپړه توګه دقیق) انعکاس دی» (لنین، ۱۳ ټوک، ۲۶۶ - ۲۶۷ مخونه).

لنین زیاتوي:

«ماده هغه څه ده چې د عمل له لارې زموږ پر حسي غړو احساس رامنځته کوي؛ ماده یو عیني

واقعیت دی چې د احساس له لارې یې درکولی شوو... ماده، طبیعت، هستي او جسم لومړی مقام او روح او اروا، شعور او احساس او روان دویم مقام لري.» (هماغه کتاب، ۱۱۹-۱۲۰ مخ).

«د مادې د حرکت د څرنگوالي انځور د نړۍ تصویر او د «مادي تفکر» د رامینځته کېدو د څرنگوالي تصویر دی.» (هماغه کتاب، ۲۸۸ مخ).

«ماغزه د تفکر ارگان دی» (هماغه کتاب، ۱۲۵ مخ).

ج: نړۍ او قوانین یې د پېژندلو دي

د ایده‌الیزم پر خلاف، چې د نړۍ او د قوانینو د پېژندلو له شونتیا یې منکر او زموږ د پوهې پر اعتبار او پر عیني واقعیت باور نلري او تصور کوي چې نړۍ په هغو «فی‌نفسه خپلواکو شیانو»^۱ ډکه ده، چې هېڅکله به د علم په وسیله ونه پېژندل شي؛ مارکسیستي فلسفي ماتریالیزم باور لري چې نړۍ او قوانین یې په بشپړه توګه د پېژندنې وړ دي؛ د طبیعت د قوانینو په اړه زموږ پوهه په تجربې او عمل کې آزماېل شوې او دا معتبره پوهه د عیني حقیقت اعتبار لري. مارکسیستي ماتریالیزم باورمن دی چې په نړۍ کې

^۱ Ding an sich یا things-in-themselves د ایمانوئل کانت نظریه ده چې باور یې درلود چې موږ هېڅکله په مستقیم ډول «فی‌نفسه خپلواک شیان» پېژندلی نشو، بلکې یوازې د خپل ذهن او حواسو له لارې یې نښې نښانې تجربه کولای شو. یعنې څه چې په واقعي توګه شته، زموږ له پوهې او تجربې څخه په خپلواکه توګه ناپېژانده پاتې کېږي. کانت وايي چې د واقعیت داسې اړخونه شته چې زموږ له ادراکه خپلواکه دي. کانت باور درلود چې موږ کولای شو دنیا څرنگه چې موږ ته ښکاري وپېژنو خو تل داسې یو بنسټیزه واقعیت شته چې ناپېژانده پاتې کېږي. پ. ژ.

داسې څه نشته چې د پېژندلو وړ نه وي؛ که چېرې داسې څه وي، چې نن يې پېژندلی نشو، نو يوه ورځ به يې د علم او عمل په وسيله کشف کړو او وې به پېژنو.

انگلس د کانت او نورو ایدهایستانو پر دې نظريې نیوکه کوي، چې دنیا نه پېژندونکې ده او په نړۍ کې داسې «في نفسه خپلواکه شيان» شته چې د پېژندلو وړ نه دي. هغه له دې مشهورې ماترياليستي نظريې، چې زموږ پوهه معتبره گڼي، د دفاع په ترڅ کې وايي:

«د دې او د دې په شان د نورو فيلسوفانه بوالهوسيو د بطلان د ثابتولو لپاره تر ټولو ښه ځای عمل، يا په بله وينا تجربه او صنعت دی. که د يو طبيعي بهير په اړه د خپلې نظريې سما او سمبنت لپاره وتوانېږو چې دا بهير رامینځته کړو، له شته شرايطو يې بېل کړو او د ځانگړي شرايطو په برابرولو سره يې د خپلو موخو خدمت لپاره يې وکارو، نو د کانت «في نفسه خپلواکو شيانو» بې مانا نظريې ته د پاې ټکې ايښودلی شوو.

هغه کيميايي مواد چې د نباتاتو او حيواناتو په بدن کې توليدېدل، تر هغې پورې «في نفسه خپلواکه شيان» ول، چې عضوي کيميا لا توليد کړي نه وو. خو کله چې عضوي کيميا يو په بل پسې هغه توليد کړل نو دا «في نفسه خپلواکه شيان» يې زموږ لپاره په شيانو واړول، د بېلگې په

توگه د آليزارين رنگينه ماده، چې د «مدرر»^۲ له
 بوتې حاصلېږي، نن يې د پخوا په شان د دې
 بوتې له ريښې چې په ناقص ډول په کروندو کې
 کرل کېږي، نه اخلو، بلکې په ډېره لږه بيه او په
 اسانۍ يې له تارکولو جوړو.

د کوپرنیک لمريزه منظومه پوره درې سوه کاله،
 سره له دې چې سل، زرياس لږ ګونه زره چانسونه
 يې د خپل اثبات په ګټه لرل، خو بيا هم يوه
 فرضيه پاتې وه. خو کله چې ليورريه د دې
 سيستم د شمېرو او مالوماتو په کارولو سره، نه
 يوازې دا چې د يوې ناپېژنده سيارې د شتون اړتيا
 استنباط کړه، بلکې په آسمانو کې هغه ځای هم
 محاسبه کړه چې دا سياره يې بايد ونيسي او کله
 چې ګاله (Galle) دا سياره په واقعيت کې پيدا
 کړه، نو د کوپرنیک سيستم ثابت شو. «مارکس، د
 آثارو غورچاڼ، لومړی ټوک، ۳۳۰ مخ).

لنډ، د **بوګدانف، بازاروف، يوشکويچ** او د **ماخ** د نورو پلويانو په
 فيزيکيزم (هغه ارتجاعي تيوري چې ايمان پر علومو لومړی ګڼي) د انتقاد په
 ترڅ کې د ماترياليزم له مشهورې نظريې څخه، چې د طبيعي قوانينو په اړه

^۲ madder يو ډول بوتی دی چې له ريښې به يې رنگ جوړاوه. پ. ژ.

زموږه علمي پوهه معتبره شمېري او علمي قوانين يې عيني حقيقت گڼي،
په دفاع سره وايي:

«معاصر فيډئيزم علم کله هم نه نفی کوي،
یوازې د علم «له مبالغې ډکه ادعا»، چې د عيني
حقيقت ادعا ده، نفی کوي. که عيني حقيقت
(څرنگه چې ماتريالېستان ورباندې باور لري)
وجود لري؛ که طبيعي علوم، چې د انسان په
«تجربو» کې بهرنۍ نړۍ منعکسوي، دا توان
ولري چې په یوازې توگه عيني حقيقت موږ ته
راکړي، نو بیا هر ډول فيډئيزم په مطلقه
ردېږي.» (لنډ، ۱۳، ټوک، ۱۰۲ مخ).

دا د مارکسيستي ماتريالېستي فلسفي د ځانگړتياو لنډون دي.
نو په دې پوهېدل سخته نه ده، چې د ټولنیز ژوند او د ټولنیز تاریخ
مطالعې لپاره د فلسفي ماتريالېزم د اصولو پراخول څومره زیات اهمیت لري
او د ټولنې په تاریخ او د یو پرولتاریايي گوند په عملي فعالیتونو کې د دې
آرونو تطبیقول څومره مهم دي.

که د طبيعي ښکارندو تر مینځ اړیکې او متقابل تړاو د طبيعي تکامل
قوانين دي نو بیا د ټولنیز ژوندانه د ښکارندو تر مینځ اړیکې او متقابل تړاو
هم ناڅاپي پېښې نه، بلکې د ټولنیز تکامل قوانين دي.

نو ټولنیز ژوند او ټولنیز تاریخ د «ناڅاپي پېښو» ټولگه نه، بلکې د
ځانگړو قوانينو د تطبیق له مخې د ټولنې تکاملي بهیر دی، چې د ټولنیز
تاریخ مطالعه په علم بدلوي.

نو یو پرولتاریایي گوند ته په کار ده چې خپل عملي فعالیت د ټولنیز تکامل پر قوانینو او د دې قوانینو د مطالعې پر بنیاد ودروي، نه د «مخورو کسانو» د ښکې هیلو، د «عقل» او د «عمومي اخلاقو» او د داسې نورو شیانو د دساتیرو پر بنسټ.

که چېرې نړۍ د پېژندلو ده او د طبیعت د تکامل د قوانینو په اړه زموږه پوهه معتبره ده او د عیني حقایقو اعتبار لري، نو بیا ټولنیز ژوند او د ټولنې تکامل هم د پېژندلو دي؛ د ټولنیز تکامل د قوانینو په اړه زموږ علمي معلومات هم معتبر دي او د عیني حقایقو اعتبار لري.

نو د ټولنیز ژوند د ښکارندو له ټولې پېچلتیا سره، د ټولنې د تاریخ علم کېدای شي د بېلګې په توګه د بیولوژي په شان په یو دقیق علم واوړي او د عملي موخو په پار د ټولنیز تکامل د قوانینو کارندتیا ولري.

نو یو پرولتاریایي گوند باید خپل عملي فعالیت د ناڅاپي انګیزو له مخې نه، بلکې د ټولنې د تکاملي قوانینو او له دې قوانینو د حاصل شویو پایلو له مخې رهبري کړي.

همدا دی چې سوسیالیزم د بشر د ښه راتلونکي لپاره، له رويا څخه په علم بدلېږي.

د همدې لپاره د علم او عملي فعالیتونو تر مینځ او د تیوري او عمل تر مینځ تړاو او د دوی وحدت باید د پرولتاریایي گوند لپاره د لارښودی ستوری حیثیت ولري.

سربېره پر دې، که چېرې طبیعت، هستي او مادي نړۍ لومړی او شعور او اند دویم او له لومړني مشتق شوی وي؛ که مادي نړۍ هغه عیني حقیقت رانښکاره کوي، چې د انسان له شعوره خپلواکه وي او شعور د دې

عيني حقيقت انعكاس وي، نو پايله يې دا ده چې د ټولنې مادي حيات او ژوند لومړنۍ او معنوي ژوند دويم او له لومړني څخه مشتق شوی دی. د ټولنې مادي حيات هغه عيني حقيقت دی چې د انسان له ارادې خپلواکه دی، حال دا چې د ټولنې معنوي هستي د دې عيني حقيقت او د هستي انعكاس دی.

نو د ټولنې د معنوي ژوند، د ټولنيزو نظراتو، د ټولنيزو تيوري گانو، د سياسي عقايدو او گروهو او د سياسي بنسټونو د جوړښت سرچينه نښه بايد په خپله په نظراتو، تيوري گانو، سياسي بنسټونو او گروهو کې ولټوو، بلکې بايد د ټولنې د مادي ژوند په شرايطو او په هغه ټولنيز ژوندانه کې يې ولټوو، چې دا نظريات، تيوري گانې، گروهې او عقايد او نور يې انعكاس دي.

نو که د ټولنيز تاريخ په بېلابېلو پېرونو کې، مختلف ټولنيز نظرات او اندونه او بېلابېل سياسي بنسټونه او عقايد ليدل کېږي، که د مرييتوب په رژيم کې له ځانگړو ټولنيزو نظراتو، تيوري گانو، عقايدو او گروهو او سياسي بنسټونو سره مخ کېږو او که په فيوډاليزم کې يو ډول او په پانگواليزم کې له بل ډول سره، لامل يې په خپله د اندونو، تيوري گانو، نظراتو او سياسي بنسټونو «طبيعت» او «خاصيت» نه، بلکې د ټولنيز تکامل په بېلابېلو پېرونو کې د ټولنې د مادي حيات بېلابېل شرايط دي.

د ټولنې هستي چې څنگه وي؛ د ټولنې د مادي ژوندانه شرايط چې څنگه وي؛ د ټولنې نظرات، تيوري گانې، سياسي عقايد او سياسي بنسټونه به هم هماغه شان وي.

مارکس وايي:

«دا انساني شعور نه دی چې انساني هستي
ټاکي، بلکې دا ټولنیزه هستي ده چې انساني
شعور ټاکي.» (مارکس، د آثارو غورچاڼ، لومړۍ ټوک،
۲۶۹ مخ).

نو د دې لپاره چې د پرولتاریا گوند په سیاست کې تېروتنه ونکړي او په
ابته خیال پنځونی اخته نشي باید خپل فعالیتونه د «انساني عقل پر جامدو
آرونو» ونه دروي، بلکې د ټولنې د مادي حیات پر هغو ځانگړو شرایطو یې
ودروي، چې د ټولنیز تکامل ټاکوونکې ځواک دی؛ خپل فعالیتونه باید د
«مخورو اشخاصو» د نېکو آرزوگانو په بنسټ نه، بلکې د ټولنې د مادي ژوند
د تکامل پر واقعي اړتیاوو سمبال کړي.

د ناردونیکانو، انارشيسټانو او سوسیالیست - ریولیسرانو په گډون د
اتویستانو د سقوط یو لامل دا و چې دوی د ټولنې د تکامل او پراختیا کې د
مادي حیات د شرایطو لومړۍ درجه رول نه منلو او په ایده‌الیزم کې ډوب
وو؛ د دې پر ځای چې د خپلو عملي فعالیتونو بنسټ د ټولنې د مادي ژوندانه
د تکامل پر اړتیاوو ودروي، له دې اړتیاوو له پام نیولو پرته یې په هغو
«ایده‌الو پلانونو» او «هر اړخیزه طرحونو» کېښود، چې د ټولنې له حقيقي
ژوند څخه جلا وو.

د مارکسیزم - لنینیزم ځواک او حیات په دې حقیقت ودرېدلی، چې د
خپل عملي فعالیت بنسټ د ټولنې د مادي ژوند پر تکامل ږدي او هېڅکله د
ټولنې له حقيقي ژوندانه نه ځان نه بېلوي.

له څه چې مارکس ویلي، داسې نتیجه باید وانځلو چې ټولنیز نظرات،
تیوری گانې، عقیدې او سیاسي بنسټونه د ټولنې په ژوندانه کې کوم اهمیت

نلري او پر ټولنيز ژوند او د ټولنيز حيات د تكامل پر مادي شرايطو كومه متقابلې اغېزه نلري. تر دې ځاى پورې موږ د ټولنيزو نظرياتو، تيوري گانو، عقابډو او سياسي بنسټونو د منشا په اړه، د هغوى د پيدايښت د څرنگوالي په اړه او په دې اړه وغږېدلو، چې د ټولنې معنوي حيات د مادي حيات د شرايطو انعكاس دى؛ خو تاريخي ماترياليزم نه يوازې دا چې په تاريخ كې د دې ټولنيزو نظرياتو، تيوري گانو، گروهو او عقابډو او سياسي بنسټونو له روله منكر نه دى، بلكې د ټولنې په حيات او په تاريخ كې يې رول مهم گڼي او د دې فكتورنو پر اهميت ټينگار كوي.

ټولنيز نظرات او تيوري گانې بېلابېل ډولونه لري. داسې زړې ايدې او تيوري گانې شته، چې عمرونه يې پاى ته رسېدلي او د ټولنې د مېژواندي ځواكونو گټې ساتي. د دوى اهميت حقيقتاً په دې كې دى چې د ټولنې تكامل او پرمختگ ته خنډ جوړوي. د دې تر څنگ داسې نوې او پرمختللې ايدې او تيوري گانې هم شته، چې د ټولنې د مخكېنيو ځواكونو د گټو او منافع په خدمت كې دي. د دوى اهميت بيا په دې كې دى چې د ټولنې تكامل او پرمختگ اسانوي او څومره چې د ټولنې د مادي حيات اړتياوې په زياتې ځيرتيا منعكس كړي، اهميت يې هومره زياتېږي.

نوې ټولنيزې ايدې او تيوري گانې يوازې هغه وخت رامنځته كېږي، چې د ټولنې مخې ته د ټولنې د مادي حيات تكامل نوې مسئلې او دندې راوپنځوي. كله چې دا ايدې او تيوري گانې رامنځته شي په هغو خورا پياوړي ځواكونو اوږي چې د هغو نويو دندو پلي كول اسانوي، چې د مادي ژوندانه تكامل رامينځته كړي دي؛ دا ايدې او تيوري گانې په هغو ځواكونو بدلېږي چې د ټولنې پرمختگ اسانوي. همدا دى چې د نويو ايدو، د نويو

تيوري گانو او نويو سياسي نظراتو او د نويو سياسي بنسټونو د بې ساري تنظيم، تجهيز او د بدلون ارزښت راڅرگندېږي. نوې ټولنيزې ايدې او تيوري گانې دقيقاً د دې لپاره رامېنځته کېږي، چې ټولنه ورته اړتيا لري؛ د دې لپاره چې د دې تيوري گانو او اندونو له تنظيموونکي، تجهيزوونکي او بدلونکي عمل پرته د هغو بيړنيو او اړينو دندو تر سره کول ناشوني دي، چې د ټولنې د مادي حيات تکامل رامېنځته کړي دي. دا نوې ټولنيزې ايدې او تيوري گانې، چې د ټولنيز مادي حيات د تکامل د نويو دندو له وجې رامېنځته شوي دي، خپله لاره مومي او د ولسي پرگنو په هغه ملکيت اوږي چې خلک د ټولنې د مېړواندي ځواکونو په وړاندې متحدوي او تنظيموي؛ په دې توگه د مېړواندي ځواکونو ړنگېدل اسانوي، کوم چې د ټولنې د مادي حيات د پرمختگ او تکامل په وړاندې خنډ جوړوي.

نو ټولنيزې ايدې، تيوري گانې او سياسي بنسټونه، چې د ټولنې د مادي ژوندانه د تکامل او د ټولنيزې هستې د بيړنيو مسئلو او دندو ثمره ده، بېرته په خپله پر ټولنيزې هستې او د ټولنې پر مادي حيات اغېزه کوي او د ټولنې د مادي حيات د بيړنيو دندو او چارو پلي کېدل او لا تکامل يې ممکنوي. په دې اړه مارکس وايي:

«تيوري همدا چې پر ولس اغېزه وکړي، په يو مادي ځواک بدلېږي.» (مارکس او انگلس، لومړۍ ټوک، ۴۰۶ مخ.)

که يو پرولتاريایي گوند غواړي د ټولنې د مادي ژوندانه پر شرايطو اغېزه وکړي او د ټولنې تکامل او بهبود لا گړندی کړي، نو بايد په هغه ټولنيزي تيوري او ټولنيز اند تکیه وکړي، چې په سم ډول د ټولنې د مادي

حيات د تڪامل اړتياوې منعكسې كړای شي او د ولسونو پراخه پراگنې وهڅولای شي، مجهز يې كړای شي او د پرولتاريایي گوند په هغه ستر پوځ كې يې متشكل كړای شي چې د ټولنې مخكېنيو ځواكونه ته لار پرانېزي او ارتجاعی قوتونه ځپي.

د «اكونوميستانو» او منشيكانو د سقوط يو علت دا و چې هغوی د مخكېنيو تيوريگانو او د پرمختللو اندونو له تجهيزوونكې، سمبالوونكې او بدلونكې رول څخه بې خبره وو؛ عاميانه ماترياليزم ته په لوېدلو سره يې د دې عواملو رول تقريباً هېڅ ته راټيټ كړی و او گوند يې پختيا او مړتيا ته كارلی و.

د ماركسيزم - لينينيزم د ژوندتيا او ځواكمنتيا لامل پر هغه پرمختللي تيوري تكيه ده، چې د ټولنې د مادي حيات د تڪامل او پراختيا اړتياوې په سمه توگه منعكسوي؛ تيوري تر ورې كچې پورې بشپړوي او خپله دنده گڼي چې د دې تيوري له سمبالوونكې، تجهيزوونكې او بدلونكې ځواك څخه بشپړه استفاده وكړي.

تاريخي ماترياليزم د ټولنيزې هستې او د ټولنيز شعور تر منځ اړيکه او د ټولنې د مادي او معنوي ژوندانه د تڪامل د شرايطو تر منځ تړاو همدا ډول ځوابوي.

تاريخي ماترياليزم

هغه پوښتنه چې اوس يې بايد روښانه کړو، دا ده چې د تاريخي ماترياليزم له مخې «د ټولنې د مادي حيات شرايط» چې د ټولنې بڼه، اندونه، نظريات، سياسي بنسټونه او داسې نور ټاکي، څه مانا لري؟ «د ټولنې د مادي حيات شرايط» څه ته وايي او کومې خاصې ځانگړنې لري؟ «د ټولنې د مادي حيات د شرايطو» په مفهوم کې تر ټولو لومړۍ بې له شکه طبيعت، چې ټولنه يې احاطه کړې، شامل دی. د دې تر څنگ جغرافيايي محيط او چاپېريال، چې د ټولنې د مادي حيات له ثابتو او اړينو شرايطو گڼل کېږي او د ټولنې پر پرمختگ اغېز لري، هم شامل دي. د ټولنې په پرمختگ کې جغرافيايي چاپېريال څه رول لري؟ آیا جغرافيايي چاپېريال د ټولنې د بڼې او د ټولنيز بشري سيستم د ځانگړتيا ټاکنده فکتور دی؟ آیا له يوه رژيمه بل رژيم ته د بدلون اصلي ځواک دی، که څنگه؟

تاريخي ماترياليزم دې پوښتنې ته منفي ځواب وايي. بې له شکه جغرافيايي چاپېريال د ټولنې د پرمختگ له ثابتو او اړينو شرايطو څخه شمېرل کېږي او البته چې د ټولنې پر پرمختگ اغېز لري؛ يا يې گړندی کوي او يا يې هم پڅوي، خو دا اغېزه ټاکونکې اغېزه نه ده، ځکه چې د ټولنې د تغيير او پرمختگ تېزوالی د جغرافيايي پرمختگ او بدلون سره د پرتلې نه دی.

په درې زرو کلونو کې په اروپا کې درې بېلابېلو ټولنیزو رژیمونو، یعنې لومړني کمون، مریټوب او فیوډالي رژیمونو د یو بل ځای په بریا سره نیولی دی. د اروپا په ختیځې برخې او د سوسیالیستي شوروي اتحاد په جمهوریتونو کې ان څلور ټولنیز رژیمونه د یو بل پر ځای واکمن شوي دي. خو په دې موده کې په اروپا کې نه یوازې چې جغرافیه قطعاً بدله شوې نه ده یا دومره کمه بدله شوې چې ان د جغرافیه علم یې یادوي هم نه، چې دا ډېره طبیعي خبره ده. د جغرافیایي محیط د جدي بدلون لپاره میلیونونو کلونو ته اړتیا ده، حال دا چې په ټولنیز بشري سیستم کې د یو مهم بدلون لپاره څو زره کاله یا ان څو پېړۍ هم بس وي.

نو پایله دا چې جغرافیایي محیط د ټولنیز تکامل بنسټیز او ټاکونکی علت کېدای نشي، ځکه چې د لسگونو زرو کلونو په ترڅ کې تقریباً بې‌تغییره پاتې کېږي؛ د هغه تکامل اصلي علت کېدای نشي، چې د یو څو سوه کلونو په ترڅ کې له اساسه بدلېږي.

سربېره پر دې، «د ټولنې مادي حیات د شرایطو» تر مفهوم لاندې بې‌لښکه د نفوس د ودې او د هغه د تراکم بېلابېلې درجې هم شاملې دي، ځکه چې انسانان د ټولنې د مادي حیات د شرایطو له اړینو عناصرو شمېرل کېږي او لږتر لږه د مشخصې شمېرې له نشتوالي پرته به یې د ټولنې مادي حیات موجودیت ونلري. آیا د نفوس وده هغه اصلي فکتور دی چې د ټولنیز بشري سیستم ځانگړنه ټاکي؟ آیا په رښتیا همداسې ده؟

دې مسئلې ته تاریخي ماتریالیزم هم منفي ځواب وايي.

البته د نفوس وده د ټولنې پر پرمختګ اغېزه لري؛ پخولې یا گړندولې یی شي، خو د ټولنې د پرمختګ اصلي ځواک نه دی او د ټولنې پر پرمختګ یې

اغېزه ټاکونکې اغېزه نه ده، ځکه د نفوس وده دا پوښتنه حلولی نشي، چې ولې د یو ځانگړي ټولنیز سیستم ځای دقیقاً دا نوی ټولنیز سیستم نیسي نه هغه بل ټولنیز سیستم؛ ولې د لومړني کمون رژیم ځای دقیقاً د مرییتوب رژیم، د مرییتوب رژیم ځای فیوډالي رژیم او د فیوډالي رژیم ځای د پانگوالی رژیم ونيو، نه بل کوم رژیم؟

که چېرې د نفوس وده د ټولنیز تکامل ټاکنده ځواک وای، نو ښايي د نفوس تراکم د ټولنیز سیستم د یو عالي ډول د رامینځته کېدو سبب شوی وای، خو په واقعیت کې داسې یو څه نه گورو. د امریکې د متحدو ایالتونو په پرتله په چین کې د نفوس تراکم څلور برابره دی، حال دا چې د ټولنیز تکامل له پلوه د امریکا متحده ایالتونه لوړ ځای لري، ځکه په چین کې لا نیمه فیوډالي رژیم واکمن دی، حال دا چې د امریکې متحده ایالتونه ډېر پخوا د پانگوالی لوړ پړاو ته رسېدلې دي. په بلجیم کې د امریکې د متحدو ایالتونو په پرتله د نفوس تراکم ۱۹ برابره او د شوروی جمهوریتونو اتحاد په پرتله ۲۶ برابره زیات دی خو د ټولنیز پرمختګ له پلوه د امریکې متحده ایالتونه له بلجیم مخکې او شوروي سوسیالیستي جمهوریتونو اتحاد څخه د یوې تکاملي تاریخي دورې په اندازه وروسته پاتې دی؛ ځکه په بلجیم کې لا پانگوالي رژیم واکمن دی حال دا چې شوروي اتحاد ډېره موده کېږي چې د پانگوالی کار یې پای ته رسولی او سوسیالیستي رژیم یې واکمن کړی دی.

له پورتنیو توضیحاتو دا پایله اخلو چې د نفوس وده د ټولنې د پرمختګ مهم ځواک نه دی او کېدای هم نشي؛ هغه ځواک نه دی چې د ټولنیز رژیم ځانگړنه او د ټولنې بڼه دې وټاکلې شي.

الف: نو اصلي ټاکنده ځواک کوم یو دی؟

د ټولنې د مادي ژوندانه د شرایطو په ټولګه کې بالاخره هغه اصلي ځواک چې د ټولنې بڼه، د ټولنیز رژیم ځانګړنه او له یوه رژیمه بل رژیم ته د ټولنې پرمختګ ټاکي، کوم یو دی؟

تاریخي ماتریالیزم باور لري چې دا ځواک د انسان د ژوندانه لپاره د ژوند د اړینو وسایلو د چمتو کولو طریقه ده، د مادي نعمتونو (ارزښتونو) لکه د خوړو، جامو، پیزار، کورونو، د سونګ توکو او د تولیدي وسایلو، چې د ژوند او د ټولنې پرمختګ لپاره اړین دي، د تولید طریقه ده.

د پاییدلو لپاره باید خواږه، کالي، پیزار، کور، سونګ مواد او داسې نور شيان ولرو. دا مادي ارزښتونه باید تولید شي او د تولید لپاره یې باید هغه تولیدي وزلې او ابزار ولرو چې ورسره دا شيان او داسې نور توکي تولید کړای شوو. دا توان هم باید ولرو چې دا تولیدي وزلې او ابزار تولید او وې کارولی شوو.

تولیدي وسایل، چې ورسره مادي ارزښتونه تولیدېږي، او هغه کسان چې دا تولیدي وسایل کاروي او د ځانګړو تولیدي تجربو او کاري مهارت په پایله کې مادي ارزښتونه تولیدوي، په ګډه د یوې ټولنې تولیدونکي ځواکونه جوړوي.

خو تولیدونکي ځواکونه د تولید یو اړخ، یعنې د تولیدي طریقي یوه خوا جوړوي؛ هغه خوا چې له اشیاء او طبیعي ځواکونو سره د انسانانو هغه اړیکه ښکاره کوي چې د مادي ارزښتونو د تولید لپاره یې کاروي. د تولید بل اړخ، یعنې د تولیدي طریقي بله خوا، د تولید په پروسه کې له یو بل سره د انسانانو اړیکې ښکاره کوي، یعنې د انسانانو تولیدي اړیکې. انسانان له طبیعت سره مبارزه کوي او د مادي ارزښتونو د تولید لپاره یې کاروي، خو دا کارول له یو بل

څخه په جلا او انفرادي ډول نه، بلکې په ګډه، ډله‌ایزه او ټولنیزه توګه تر سره کوي. نو تولید په هر ډول شرایطو کې تل ټولنیز دی.

د مادي ارزښتونو په تولید کې انسانان بېلابېلې دوه اړخیزې او مختلفې تولیدي اړیکې جوړوي. دا اړیکې د هغو کسانو تر منځ پر مرستې ولاړې او دوه اړخیزې اړیکې کېدای شي چې له زبېښاکه آزاد دي؛ کېدای شي د واکمن او اېلمن تر منځ اړیکې وي او یا د تولیدي اړیکو له یوې بڼې څخه بلې بڼې ته د اوښتونې اړیکې وي. خو د تولیدي اړیکو ځانګړنه، چې هر ډول وي، د ټولنې د تولیدونکو ځواکونو په شان تل په هر ژریم کې د تولید یو ضروري عنصر ګڼل کېږي.

مارکس وایي:

«انسانان د تولید پر مهال نه یوازې پر طبیعت، بلکې پر یو بل هم اغېزه کوي او یوازې د یو ځانګړي ګډ فعالیت او د دوه اړخیزو متبادلو اړیکو له لارې تولید کولای شي. د دې لپاره چې تولید وکړای شي له یو بل سره معینې اړیکې ټینګوي او د همدې ټولنیزو اړیکو او ارتباطاتو په اډانه کې دي چې پر طبیعت عمل کوي، یعنې تولید کوي.» (مارکس او انگلس ۵ ټوک، مخ ۴۲۹).

نو تولید، یعنې د تولید ډول، هم د ټولنې تولیدونکي ځواکونه او هم د انسانانو تر منځ تولیدي اړیکې رانغاړي؛ دا دواړه د مادي ارزښتونو د تولید په پروسه کې د یووالي تجسم دی.

ب: د تولید لومړنۍ ځانګړنه

د تولید لومړنۍ ځانګړنه دا ده چې هېڅکله په یوه ځای کې د اوږدې مودې لپاره ثابت نه پاتې کېږي؛ تل بدلون او پرمختګ مومي. سربېره په دې د تولیدي طریقې بدلون، ناچاره په ګرده ټولنیز رژیم، په ټولنیزو اندونو او سیاسي نظریاتو او سیاسي بنسټونو کې د بدلون لامل کېږي، یعنې د ټول ټولنیز او سیاسي نظم د نوې کېدو باعث کېږي.

انسانان د پرمختګ په بېلابېلو پړاونو کې د تولید مختلفې طریقې کاروي یا په بله وینا د ژوند بېلابېل ډولونه غوره کوي. په لومړني کمون کې د تولید یوه طریقه، د مرییتوب پر مهال د تولید بله طریقه او په فنودالیزم کې د تولید دریمه طریقه او داسې نورې طریقې موجودې وې او دې چې ورسره جوخت د انسانانو ټولنیز رژیم، معنوي ژوند او سیاسي نظریات او بنسټونه هم بدلېدل او بدلېږي.

د یوې ټولنې تولیدي طریقه چې هر ډول وي، د ټولنې کلیت، اندونه او تئوری ګانې، سیاسي نظریات او بنسټونه هم د هماغې طریقې په څېر وي. که دا خبره لږه ساده کړو، نو ویلی شوو چې د انسانانو د ژوندون انداز د هغوی د فکر کولو په انداز وي.

دا په دې مانا ده چې د یوې ټولنې تکاملي تاریخ تر ټولو لومړی د تولید د تکامل تاریخ دی؛ د تولید د هغو طریقو تاریخ دی، چې یو په بل پسې د پېړیو په اوږدو کې راغلي دي؛ د تولیدونکو ځواکونو د پرمختګ او د انسانانو تر منځ د تولیدي اړیکو تاریخ دی.

نو د ټولنیز پرمختګ تاریخ په ورته وخت کې د مادي ارزښتونو د تولیدونکو تاریخ دی؛ د کارګرو پرګنو تاریخ دی، چې د تولید د پروسې یو

اساسي ځواک دی؛ هغه ځواک چې مادي ارزښتونه، چې د ټولنې د موجودیت لپاره اړین دي، تولیدوي.

که د تاریخ علم غواړو چې یو حقیقي علم وي، د ټولنیز تکامل تاریخ نور باید د پاچاهانو او جنرالانو او د هېوادونو د «فاتحانو» او «نیواکگرو» کړنو ته رایت نکړو، بلکې باید تر ټولو لومړی یې د مادي ارزښتونو د تولیدونکو، د کارگرو پرگنو او د خلکو تاریخ یې وگڼو.

همدا شان د ټولنیز تاریخ د قوانینو د مطالعې اصلي لامل د افرادو په فکرونو او د ټولنې په نظراتو او عقایدو کې باید ونه لټو، بلکې د تولید په هغه طریقه کې یې ولټوو، چې د تاریخ په هر ځانگړي پېر کې د ټولنې لخوا کارېدلی ده؛ یعنې د ټولنې په اقتصادي حیات کې یې باید ولټوو.

نو د تاریخ علم لومړنۍ دنده د تولید، د تولیدونکو ځواکونو او د تولیدي اړیکو د تکامل او د ټولنې د اقتصادي تکامل د قوانینو څېړنه او موندنه ده.

که یو پرولتاریایي گوند غواړي یو واقعي گوند ووسي، ښایي تر ټولو لومړی د تولید د تکامل او د ټولنې د اقتصادي پرمختگ د قوانینو په اړه معلومات ولري.

نو د دې لپاره چې په سیاست کې تېروتنه ونکړو، یو پرولتاریایي گوند له هر څه وړاندې باید په دواړو برخو، هم د خپلې تگلارې د تدوینولو او هم په عملي فعالیتونو کې، د تولید او د ټولنې د اقتصادي پرمختگونو قوانین په پام کې ونیسي.

ج: د تولید دویمه ځانگړنه

د تولید دویمه ځانگړنه دا ده چې بدلون او تکامل یې تل د تولیدونکو ځواکونو، په لومړۍ درجه کې د تولیدي وسایلو له بدلون او تکامل سره

پیلېږي. د همدې لپاره تولیدي ځواکونه د تولید تر ټولو خوځنده او انقلابی عنصر دی. لومړی د ټولنې تولیدونکي ځواکونه بدلون او تکامل مومي او بیا د همدې بدلونونو پر اساس او مطابقت، د انسان تولیدي او اقتصادي اړیکې بدلېږي. خو دا په دې مانا نه ده چې تولیدي اړیکې د تولیدونکو ځواکونو پر تکامل کومه اغېزه نلري او تولیدونکي ځواکونه له تولیدی اړیکو سره کوم تړاو نلري. حال دا چې د تولیدي اړیکو پراختیا د تولیدونکو ځواکونو د پرمختګونو له امله ده او دا اړیکې په خپل وار د تولیدونکو ځواکونو په پرمختګ کې اغېزناکې تمامېږي؛ پرمختګ یې ګړندی یا پخوي.

لازمه ده ووايو چې تولیدي اړیکې د تولیدونکو ځواکونو له ودې سره په تضاد کې واقع کېدلې شي او د زیاتې مودې لپاره هم شا ته پاتې کېدلې شي. تولیدونکي ځواکونه یوازې هغه وخت په بشپړه اندازه پرمختګ کوي چې تولیدي اړیکې د دې ځواکونو له خصوصیاتو او حالاتو سره متناسبې وي او د پرمختګ لپاره یې بشپړ میدان چمتو کړای شي.

که چېرې تولیدي اړیکې د تولیدونکو ځواکونو له پرمختګه شاته پاتې شي باید ژر یا هم په ځنډ د تولیدونکو ځواکونو د پرمختګ له درجې او ځانګړتیاوو سره متناسبې شي، چې عملاً همداسې کېږي؛ که چېرې داسې ونشي، د تولیدونکو ځواکونو او د تولیدي اړیکو وحدت په یو تولیدي سیستم کې له بنسټه نقصېږي، تولید په مجموعي توګه مختلېږي، د تولید بحران رامنځته کېږي او تولیدونکي ځواکونه نابودېږي.

د بېلګې په توګه د پانګوالو هېوادونو اقتصادي کړکېچونه یادولی شو، چې په کې تولیدي اړیکې د تولیدي ځواکونو له خصوصیاتو سره تړاو نلري او په تضاد کې دي. په دې هېوادونو کې پر تولیدي وسایلو د پانګوالو خصوصي

مالکیت د تولیدي پروسې له ټولنیزې ځانګړتیا او د تولیدونکو ځواکونو له خصوصیاتو سره په څرګنده ناهمغاړي او تضاد کې دي. دا تضاد هغه بحرانونه رامنځته کوي، چې د تولیدي ځواکونو د نابودېدلو لامل کېږي. سربېره پر دې په خپله دا ناهمغاړیتوب د هغه ټولنیز انقلاب لپاره یو اقتصادي بنسټ جوړوي، چې موخه یې د شته تولیدي اړیکو نابودېدل او د تولیدونکو ځواکونو له ځانګړتیاوو سره متناسبې نوې تولیدي اړیکې رامنځته کول دي.

د دې بېلګې مقابل کې د شوروي سوسیالیستي جمهوریتونو اتحاد کې ملي سوسیالیستي اقتصاد لرو، چې په کې تولیدي اړیکې په بشپړه توګه د تولیدونکو ځواکونو له خصوصیاتو سره متناسبې دي؛ چېرې چې پر تولیدي وسایلو ټولنیز مالکیت د تولید د ټولنیز بهیر له ځانګړتیاوو سره کاملاً متناسب او د همدې لپاره اقتصادي بحرانونه او د تولیدونکو ځواکونو ویجاړېدل نشته. نو تولیدونکي ځواکونه نه یوازې چې د تولید تر ټولو خوځنده او انقلابي عنصر دی، بلکې د تولید د پرمختګ ټاکنکی عنصر هم دی.

همدا شان هر ډول تولیدونکي ځواکونه چې ولرو، تولیدي اړیکې باید هماغه شان وي.

د تولیدونکو ځواکونو وضعیت دا پوښتنه ځوابوي چې له کومو تولیدي وسایلو سره انسان مادي ارزښتونه تولیدوي، خو د تولیدي اړیکو وضعیت بیا دا پوښتنه ځوابوي چې د **تولیدي وسایلو** (ځمکه، ځنګلونه، اوبه، کانونه، اومه مواد، د تولید افزار، د تولید سیمې، د نقلیه او ارتباطاتو وسایل او...) مالک او څښتن څوک دی، څوک تولیدي وزلې اداره کوي، د افزارو مالکیت او مدیریت د ټولنې په لاس کې دی، که د انفرادي اشخاصو، ډلو او یا طبقو په لاس کې چې د نورو کسانو، ډلو یا طبقو د زېښناک لپاره یې کاروي؟

دلته به له لرغی تر ننه د تولیدونکو ځواکونو د تکامل او پرمختګ یو عمومي انځور وړاندې کړو: لومړني ډبرین وسایل په غشي او لیندۍ بدل شول او ورسره سم د ښکار پېر د څارویو په اهلی کولو او په لومړنۍ مالدارۍ واوښت؛ ډبرین وسایل په فلزي آلاتو بدل شول (اوسپنیز تېرګي، له اوسپنیزو غاښورو سره لرګینې بیوې او داسې نور)؛ له دې سره کرکيل پیل شو؛ د کارندو وسایلو لپاره د فلزي آلاتو لارغاونه او د پښ د بتۍ معرفي کېدنه او همدا ډول د کنډولو او خټینو لوبښو پېژندنه او ورسره د لاسي کسبګرۍ پرمختګ، له لاسي کسبګرۍ د کرهڼې بېلېدنه، د مستقله کسبګرۍ د صنعت پرمختګ او ورپسې د مانوفکتور رامینځته کېدنه؛ د لاسي کسبګرۍ د صنعت له افزارو څخه ماشینونو ته اوښتنه او په میکانیزه صنعت باندې د لاسي صنایع او مانوفکتور بدلېدنه؛ د میکانیزه سیستم بدلون او د لویه مدرنه میکانیکي صنایع رامینځته کېدنه؛ دا د انساني ټولنې د تاریخ په بهیر کې د تولیدونکو ځواکونو یو عمومي او نابشپړه انځور ښکاره کوي.

روښانه ده چې د تولیدي وسایلو رغاونه او پرمختګ له بشره په مستقله توګه تر سره شوی نه دی، بلکې د هغو انسانانو لخوا تر سره شوی چې له تولید سره یې اړیکې درلودلي دي. نو د تولیدي وسایلو او افزارو له تغیر او پرمختګ سره انسان، چې د تولیدي ځواکونو تر ټولو مهم عنصر ګڼل کېږي، هم تغیر او پرمختګ کوي او په تولید کې یې تجربه، کارۍ مهارت او د تولیدي وسایلو د کارونې توان یې بدلون مومي او لا بشپړېږي.

نو د تاریخ په اوږدو کې د انسانانو تر منځ تولیدي اړیکې، یعنې د هغوی تر منځ اقتصادي اړیکې د ټولنې د تولیدونکو ځواکونو له بدلون او تکامل سره بدلون او تکامل مومي.

د تولیدي اړیکو عمده ډولونه

تاریخ پېنځه ډوله عمده تولیدي اړیکې پېژني: د لومړني اشتراکي رژیم، مرییتوب، فنوډالي، پانگوالی او سوسیالیستي رژیمونو تولیدي اړیکې. په لومړني اشتراکي سیستم کې د تولیدي اړیکو اساس پر تولیدي وسایلو له ټولنیز مالکیت څخه عبارت و. دا اړیکه د هغه پېر د تولیدونکو ځواکونو له خصوصیاتو سره اصولاً همغاړه وه. ډبرینو افزارو او بیا غشي او لیندۍ انسانانو ته اجازه نه ورکوله چې د طبیعي ځواکونو او ډاړنو ځناورو په وړاندې انفرادي مبارزه وکړي. په دې دوره کې انسانان د دې لپاره چې له ځنگلونو میوه وشکوي، له اوبو کبان ونیسي، هستوگنځای ولري، له ولړې مړه نشي یا د ډاړنو حیواناتو ښکار او د چم او گاوند قبیلو قرباني نشي نو مجبور وو چې په ګډه کار وکړي. دا ګډ کار پر تولیدي افزارو او همدا ډول پر تولیدي محصول باندې د ګډ مالکیت لامل شو. په لومړني اشتراکي کمون کې پر تولیدي وسایلو د خصوصي مالکیت فکر موجود نه و، یوازې پر ځینو تولیدي افزارو شخصي مالکیت شتون درلود، چې هغه هم له ډاړنو حیواناتو څخه د دفاع په موخه کارول کېدل. په دې دوره کې زېښناک او طبقاتو شتون نه درلود.

د مرییتوب یا بردګۍ په رژیم کې د تولیدي اړیکو اساس پر تولیدي وسایلو د مرییوال مالکیت و. په مرییتوب کې دا د تولیدونکو کارګرانو، یعنې د مرییانو مالکان وو، چې کولای شول مرییان لکه څارویو وپېري، خرڅ یې کړي یا یې ووژني. په دې دوره کې د ډبرینو افزارو پر ځای فلزي افزار د انسانانو په اختیار کې وو؛ د ښکار له لارې د خوړو د آسانه او ساده تامینولو پر ځای، چې نه انسانان په کرهڼې او نه هم په مالدارۍ پوهېدل، ګورو چې په

دې عصر کې د مالدارۍ، کرهڼې، کسبگرۍ او د تولید بېلابېلو برخو تر منځ د کار وېش راڅرگندېږي؛ گورو چې د ښارونو او انفرادي اشخاصو تر منځ د توليدي توکو د مبادلې شونتیا رانېکاره کېږي؛ د یو شمېر محدودو کسانو په لاسونو کې د ثروت تراکم رامنځته کېږي او د اقلیت او لږني په لاسو کې د توليدي وسایلو حقیقي تراکم ممکنېږي؛ لږني کولای شي اکثریت اېل او په خپلو مریانو یې بدل کړي. په دې پېر کې د تولید په بهیر کې نور د ټولنې د ټولو غړو آزاد او گډ کار موندلی نشو او د مریانو اجباري کار غالبېږي، چې د بېکارو مریوالو لخوا استثمارېدل. نو د همدې لپاره په دې پېر کې پر توليدي وسایلو او توليدي محصولاتو گډ مالکیت نشته او ځای یې خصوصي مالکیت نیسي. په دې دوره کې مریوال د کلیمې په اصلي مانا د شتمني د لومړني او اصلي مالک په توگه راڅرگندېږي.

شتمن او بېوزله، زېښناکگر او زېږل کېدونکې، بشپړه حقداره او له حقه بې برخه او د دوی تر منځ کلکه طبقاتي مبارزه؛ دا د مریټوب د سیستم بڼه ده.

همدا ډول په فئودالي رژیم کې توليدي اړیکې پر توليدي وسایلو د فئودال له مالکیت څخه عبارت دی. په دې سیستم کې فئودال د تولیدونکي کارگر (سرف) بشپړ مالک نه دی، یعنې فئودال نور سرف وژلی نشي خو په پلورلو او پېرلو کې یې آزاد دی. په دې دوره کې د فئودال د مالکیت تر څنګ، پر ځینو توليدي افزارو د کسبگرو او دهقانانو انفرادي مالکیت هم موجود دی، چې په شخصي کار خپل خصوصي توليدي فعالیت لري. دا توليدي اړیکې په دې دوره کې د تولیدونکو ځواکونو له خصوصیاتو سره په کلي توگه متناسبې دي. د اوسپنې اوبلنولو او د لوهارتوب رغاونه؛ د اوسپنېزې ییوې او د اوبدنې

ماشینونو رواجېدل؛ د کرهڼې، بنوالۍ، شرابجوړونې او د لبنیاتو د تولید پرمختګ؛ د کسبګرۍ د هټیو تر څنګ د مانوفکتور راڅرګندېدل؛ دا په فیوډالي دوره کې د تولیدونکو ځواکونو د وضعیت ځانګړې خصوصیتونه دي.

نوي تولیدي ځواکونه ایجابوي چې کارګران په تولید کې له نوښته کار واخلي او له کار سره د لېوالتیا تر څنګ له تولید هڅې هم برخمن شي. له دې امله فنوډال له هغه مریې تېرېږي، چې له کار سره یې هېڅ ډول لېوالتیا نه ښوده او ابتکار یې نه درلود؛ فیوډال وپتيله چې د مریې پر ځای له هغه سرف سره سروکار ولري چې خپله شخصې کرهڼه او مالداري او تولیدي وسایل لري، هغه سرف چې د کروندې په کر او ارباب ته د یوې برخې د تادیې لپاره په لازم کار کې ډینفعه وي.

په دې دوره کې خصوصي مالکیت لا پرمختګ کوي. زېښناک تقریباً د مرییتوب دورې په اندازه زیات، خو یو څه نرم شوی دی. د زېښناکګرو او زېلل کېدونکو تر منځ طبقاتي مبارزه د فنوډالیزم اساسي ځانګړنه ده.

خو په پانګوالۍ کې د تولیدي اړیکو اساس پر تولیدي وسایلو د پانګوالو مالکیت جوړوي. پانګوال په دې پېر کې د تولیدي کارګرانو مالک نه وي؛ مزدی کارګران وژلی یا پلورلی نشي، ځکه په دې دوره کې کارګران له شخصي پلوه آزاد، خو د تولیدي وسایلو له لرلو محروم دي. کارګران د دې لپاره چې له ولړۍ مړه نشي مجبور دي خپل کاري ځواک پانګوالو ته وپلوري او د زېښناک جغ اجباراً پر غاړه ویسي. د دې دورې په لومړیو کې پر تولیدي وسایلو د پانګوالۍ د مالکیت تر څنګ، د دهقانانو او لاسي کسبګرو، چې د سرفتیا له قیودو آزاد شوي، یو ډول خصوصي مالکیت هم په پراخ ډول موجود دی، چې د دهقانانو او لاسي کسبګرو پر شخصي کار ودرېدلی دی.

په پانگوالۍ کې د مانوفکتوري موسسو او د کسبگری کارخایونو پر ځای په ماشینونو سمبالو سترو کارخانو او فابریکو په فعالیت پیل وکړ. د فیوډالانو د کروندو په ځای، چې بزگرانو په لومړنیو وسایلو کرل، هغو پانگوالیزو کړندو خپل فعالیت پیل کړ، چې په کرنیزو علومو او ماشینونو سمبالې وې.

نوي مولده ځواکونه ایجابوي چې تولیدونکي د ستمخپلي او ناپوهه سرف په پرتله ښه روزل شوي او لا ځیرک وي، چې د تولید ماشینونه وپېژني او سم یې وکاروي. پانگوالان د همدې لپاره غوره ګڼي چې د هغو مزدی کارگرانو سره اخته ووسي چې د سرفتیا له قیوده آزاد شوي او دومره پوهه او هوښیاري لري، چې ماشینونه سم وکاروي.

د تولیدونکو ځواکونو له پراخ پرمختګ سره، پانگوالی له هغو تضادونو سره مخامخېږي، چې حلولی یې نشي. پانگوال له بې‌خوا د توکو د تولید په زیاتولو او په لا ډېرولو او له بلې خوا د بیو په راتیټولو سره سیالي تشدیدوي؛ د کوچني او منځني مالکیت زیات شمېر برخوال زیانمنوي او په کارگرانو یې بدلوي؛ د پېرېدنې ځواک راتیټوي، چې پایله یې د تولید شویو توکو د پلور ناشونتیا ده. د دې تر څنګ پانگوالی د تولید په پراختیا او په سترو فابریکو او کارخانو کې د میلیونونو کارگرانو په راغونډولو سره د تولید بهیر ته ټولنیزه ځانګړتیا وربخښي او په دې ډول خپل بنسټ په خپله کمزوروي، ځکه چې د تولید ټولنیزه ځانګړنه ایجابوي چې پر تولیدي وسایلو ټولنیز مالکیت واکمن وي، حال دا چې پر تولیدي وسایلو د پانگوالو خصوصي مالکیت پر خپل ځای پاتې کېږي او دا د تولید له ټولنیزې ځانګړتیا سره اړخ نه لګوي.

د تولیدونکو ځواکونو د ټولنیزې ځانګړتیا او د تولیدي اړیکو تر مینځ نه پخلاکېدونکي تضادونه، د زیات تولید د دوره‌ای کړکېچونو په ښه

راڅرگندېږي. پانگه‌وال، چې په خپله يې ډېر خلک نېستمن کړي، خپلو توکو ته د موثرې تقاضا د نشتون له امله اړ کېږي چې محصولات وسيزځي؛ توليد شوي توکي نابود کړي؛ توليد ودروي او توليدي ځواکونه په داسې حال کې منهدم کړي، چې ميليونونه کسان د توکو د کافي نشتوالي له امله نه، بلکې د زيات توليد له کبله په ناچاره بېکاره کېږي او ولږه زغمي.

دا په دې مانا ده چې د پانگوالۍ توليدي اړيکې نورې د توليدونکو ځواکونو له ځانگړتياو سره مناسبې نه دي او دواړه سره نه پخلا کېدونکي تضاد لري او پانگواليزم د هغه انقلاب زېږونکی دی، چې پر توليدي وسايلو د پانگوالۍ د اوسني مالکيت پر ځای سوسياليستي ټولنيز مالکيت واکمنوي او دا په دې مانا چې د زېښناکگرو او زېږل کېدونکو تر مينځ سخته طبقاتي مبارزه د پانگوالۍ رژيم اساسي خصلت دی.

په سوسياليستي رژيم کې، چې اوس يوازې د شوروي سوسياليستي جمهوريتونو په اتحاد کې رامېنځته شوی، د توليدي اړيکو اساس پر توليدي وسايلو ټولنيز مالکيت جوړوي. په دې ټولنه کې نه زېښناکگر شته او نه هم زېږل کېدونکي؛ توليد شوي محصولات «څوک چې کار ونکړي د خوړلو حق نلري» د آر له مخې د اجرا شوي کار په نسبت وېشل کېږي. په دې ټولنه کې د توليد په بهير کې د انسانانو توليدي اړيکې په ملگريزو مرستو او د هغو کارگرانو په دوه اړخيزو سوسياليستي مرستو ولاړې دي، چې له زېښناکه آزاد دي. دلته توليدي اړيکې د توليدونکو ځواکونو له وضعې سره په بشپړه توگه اړخ لگوي، ځکه چې پر توليدي وسايلو د ټولنيز مالکيت له لارې د توليد ټولنيزه ځانگړنه پياوړې کېږي.

له همدې امله د شوروي جمهوريتونو اتحاد کې سوسياليستي توليد له دوره‌ای کړکېچونو او له اړوندو ناخوالو يې محفوظ دی، ځکه چې د مصرف څخه زيات توليد نکوي. توليدي اړيکې نه يوازې دا چې له توليدونکو ځواکونو سره همغاړي دي، بلکې ورته د تکامل پراخه ميدان هم برابر وي، نو د همدې لپاره توليدونکي ځواکونه په ډېرې چټکۍ پرمختگ کوي. دا په تاريخي بهير کې د انسانانو تر منځ د توليدي اړيکو د تکامل انځور دی.

دا د ټولنې د مولده ځواکونو او په تېره بيا د توليدي وزلو له پرمختگ سره د توليدي اړيکو د تکامليزه تړاو څرنگوالی دی؛ هغه تړاو چې له مخې يې د توليدونکو ځواکونو تکامل او بدلون، په اړوندو توليدي اړيکو کې ژر يا په ځنډ، د بدلون او پرمختگ لاملېږي.

مارکس وايي:

«که څه هم د کاري وسايلو د لومړنۍ بڼې جوړول او کارول د حيواناتو په ځانگړو ډولونو کې شتون درلود، خو دا د انساني کار د بهير خاصه ځانگړنه ده. **فرانکلن**، له همدې کبله انسان ته افزاسازه حيوان وايي.

څرنگه چې فُسيلي هډوکي د هغو حيواناتو د پېژندلو لپاره ضروري دي، چې ډولونه يې منقرض شوي؛ همداشان له مينځه تللو بېلابېلو ټولنيزو او اقتصادي سازمانونو د پېژندنې لپاره دکار د وسايلو پاتې شوني مهمې دي. د اقتصادي پېرونو توپيرونو

لپاره تولید شوي توکي مهم نه، بلکې مهمه دا ده چې دا توکي څنگه تولید شوي دي. د کار وسایل نه یوازې چې د بشري کار د تکامل د درجې معیار دی، بلکې د هغو ټولنیزو شرایطو ښکارندوی هم دی، چې دا وسایل په کې کارېدل.» (ک.مارکس، کاپیتال لومړۍ ټوک، ۱۲۱ مخ، ۱۹۳۵).

مارکس زیاتوي:

«له تولیدونکو ځواکونو سره ټولنیزې اړیکې ډېر نژدې تړاو لري. انسانان د دې لپاره چې نوي تولیدونکي ځواکونه ومومي د تولید ډول بدلوي؛ د تولید طریقي او همدا ډول د معیشت د وسایلو برابرولو د طریقي له بدلون سره انسانان خپلې ټولې ټولنیزې اړیکې هم بدلوي. مېچنه فیوډالي ټولنه او ارباب رامنځته کوي او د بخار ژرنده پانگواله صنعتي ټولنه جوړوي.» (مارکس او انگلس، ۵ ټوک، ۵۶۴ مخ).

- «د تولیدونکو ځواکونو د ودې، د ټولنیزو اړیکو د انهدام او د اندونو د راڅرگندېدلو حرکت دوامداره دی، څه چې نامتحرکه پاتې

کېږي، په خپله د حرکت انتزاع* ده.» (همغه کتاب، ۳۶۴ مخ).

انگلس د «مانیفست» په سريزه کې د تاريخي ماترياليزم د فورموله کولو په ترڅ کې وايي:

«د هرې تاريخي دورې اقتصادي توليد او ټولنيز جوړښت، چې الزاماً له همدې تاريخي پېر څخه راولاړېږي، د همدغې دورې د سياسي او فکري تاريخ اساس جوړوي؛... نو (د ځمکې د لومړني اشتراکي مالکيت له انحلال وروسته) ټول تاريخ د طبقاتي مبارزې تاريخ؛ د زېښناکگرو او زېږل کېدونکو تر منځ د مبارزې او همدا ډول د ټولنيز تکامل په بېلابېلو پړاونو کې د واکمنو او اېلمنو طبقو تر منځ د مبارزې له تاريخ څخه عبارت دی؛...

دا مبارزه اوس داسې پړاو ته رسېدلې، چې زېږل کېدونکې او ستمخپلې طبقه (پرولتاريا) يې له دې چې گرده ټولنه له زېښناک، ستم او طبقاتي مبارزې څخه د تل لپاره وژغوري، ځان د هغې طبقې (بورژوازي) له منگولو خلاصولی

*انتزاع (ابستړکشن (abstraction)): هغه ذهني بهير ته اشاره لري چې په کې د يو مفهوم يا شي خصوصيتونه، ځانگړتياوې او خاص اړخونه ورڅخه بېلوي او په خپلواکه توگه يې په پام کې نيسي.

نشي، چې ورباندې ستم کوي او استثماروي
يې....» (انگلس، د مانيفست الماني چاپ سريزه).

د: د توليد دريمه څانگړنه

د توليد دريمه څانگړنه دا ده چې د نوي توليدونکو ځواکونو او ورسره د متناسبو توليدي اړيکو پيدايښت د زاړه سيستم دننه تر سره کېږي، نه له مخکني رژيمه جلا او له انحلال وروسته يې. دا بدلون د انسان د عمدي او شعوري کړنو پايله نه، بلکې په خپلواکه، ناڅاپي او د انسان له ارادې پرته په دوو علتونو تر سره کېږي:

لومړی دا چې انسانان د توليد د دې يا هغه ډول په اختيارولو کې ازاد نه دي؛ نوی نسل د ژوند له پيلولو سره له هغو چمتو شويو توليدونکو ځواکونو او توليدي اړيکو سره مخامخېږي، چې د مخکنيو نسلونو د کار پايله ده. له همدې امله انسانان د دې لپاره چې مادي نعمتونه توليد کړای شي، په لومړيو کې بايد ټول هغه څه چې له مخکې د توليد په برخه کې موجود دي ومني او ځان ورسره متناسب کړي.

دويم دا چې انسانان د توليد د دې يا هغې وزلې د لا رغاونې او يا د توليدونکو ځواکونو د دې يا هغه عنصر د سمون لپاره د اقدام پر وخت په دې نه پوهېږي، درکولی يې هم نشي او غور هم ورباندې نکوي، چې دا رغاونې به څه ټولنيزې پايلې ولري. انسانان يوازې د کار په لا اسانتيا، په خپلې ورځنۍ، مستقيمي او ملموسې گټې فکر کوي.

کله چې د لومړني اشتراکي ټولنې ځينو غړو ورو ورو او په تدريج د ډبرينو وسيلو له کارونې، اوسپنيزو وزلو ته مخه کوله؛ البته په دې نه پوهېدل او په

دې يې فکر هم نه کاوه چې دا اختراع به کومې ټولنيزې پايلې ولري؛ په دې نه پوهېدل او درکولی يې هم نشول چې اوسپنيزو وزلو ته اوبنډل په توليد کې د انقلاب په مانا ده او په اوږدمهاله کې به د مرييتوب رژيم رامینځته کړي. هغوی يوازې غوښتل خپل کار لا اسانه کړي او فوري او ملموسه گټه تضمين کړي؛ د هغوی شعوري کړنې يوازې د ورځنۍ شخصي گټې په کوچنۍ اډانه کې محدودې وې.

کله چې د فئودالي رژيم په پېر کې د اروپا ځوانې بورژوازی د کسبگری د کوچنیو کارځایونو تر څنگ د لویو صنعتي کارخانو په جوړولو پيل وکړ او د ټولنې مولده ځواکونه يې له دې لارې پرمختللي کړل، البته چې نه پوهېده او فکر ته يې هم نه رسېده چې دا اختراع به څه ټولنيزې پايلې ولري؛ بورژوازي په دې نه پوهېده او درکولی يې هم نشول چې دا «کوچنۍ» اختراع به ټولنيز ځواکونه له سره په ډلو ووېشي، چې پايله يې به هغه انقلاب وي چې د دوو ډلو د قدرت پر ضد به وي: د پاچاهانو، چې بورژوازي يې ننګې ته خورا اهميت ورکاوه او د اشرافو، چې د بورژوازي غوره استازي دې منزلت ته د رسېدلو لېواله ول. بورژوازي صرف غوښتل د توليدي توکو لگښت راتيايت کړي او د اسيا او د نوې کشف شوې امريکې بازارونو ته لا زيات توکي صادر او ډېره گټه وکړي. د بورژوازي شعوري کړنې يوازې د همدې عادي عملي موخې په تنگه محدوده کې تر سره کېدلې.

کله چې روسي پانگه والو له بهرنيو پانگه والو سره په روسيې کې په ټول توان مدرنه ماشيني صنايع فعاله کړه او تزاريزم يې روغ پرېښود او دهقانان يې د فيوډالانو «لطف» ته وسپارل؛ البته نه پوهېدل او دې ته يې پام نه کېده چې د مولده ځواکونو دا تېزه وده به څه ټولنيزې پايلې ولري؛ دوی نه پوهېدل او

درکولی یې نشول، چې د ټولنې په تولیدونکو ځواکونو کې به دا ستر خوځښت په ټولنیزو ځواکونو کې داسې نوی ډلبندي رامنځته کړي چې په پایله کې به پرولتاریا دهقانان له ځان سره متحد او بریمن سوسیالیستي انقلاب به تر سره کړي. دې پانگه والو صرف غوښتل صنعتي تولید تر ممکنه حده پراخه کړي، لوی کورنۍ بازار کنټرول کړي، انحصارات رامنځته او له ملي اقتصاد څخه تر ممکنه حده زیاته گټه واخلي.

کومې کړنې چې دې پانگه والو د شعور له مخې تر سره کولې، د ورځنۍ عملي گټو په کوچنۍ دایره کې سختې محدودې وې. مارکس په دې اړه وایي:

«انسانان د خپل ژوند په ټولنیز تولید کې (یعنې د انسانانو د ژوندانه لپاره د اړینو مادي نعمتونو په تولید کې-ستالین) داسې ځانگړې اړیکې جوړوي، چې ضروري او له ارادې یې خپلواکه دي؛ یعنې داسې تولیدي اړیکې جوړوي چې د مادي تولیدونکو ځواکونو د پرمختگ له ځانگړي پړاو سره همغږې دي.» (مارکس، د آثارو غورچاڼ، لومړۍ ټوک، مخ ۲۶۹).

خو دا په دې مانا نه ده چې د تولیدي اړیکو تغیر او له پخوانیو نویو تولیدي اړیکو ته لېږد په نرمۍ او بې له ترنگلتیا او له کشالۍ پرته تر سره کېږي. برعکس، دا ډول بدلون معمولاً د انقلاب، د پخوانیو تولیدي اړیکو په ښکېلو او پر ځای یې د نویو تولیدي اړیکو د جوړېدو له لارې تر سره

کېږي. د تولیدونکو ځواکونو پرمختګ او تکامل او په تولیدي اړیکو کې بدلون تر هغې ځانګړې شېبې پورې چې نوي او متکامله موله ځواکونه د کمال او بلوغ حالت ته رسېږي، تر یوې کچې پورې د انسانانو له ارادې پرته او خودکاره او خپلواکه تر سره کېږي. کله چې نوي تولیدونکي ځواکونه د بلوغ کچې ته ورسېږي، موجوده اړیکې او ملاتړي یې (واکمنې طبقې) په هغه «نه ماتېدونکې» خنډ بدلېږي، چې یوازې د نویو طبقو له شعوري او پوهنده عمل او د دې طبقو له قهرې کړنو، یعنې له انقلاب سره لېرې کېدای شي. د نویو ټولنیزو اندونو، سیاسي بنسټونو او د نوي سیاسي ځواک **ستر رول**، چې ماموریت یې د پخواني تولیدي ځواک جبري ړنگول دي، ښه روښانه راڅرګندېږي. د نویو تولیدونکو ځواکونو او د پخوانیو تولیدي اړیکو د اختلاف او د ټولنې د نویو اقتصادي اړتیاو له امله نوي اندونه او نظریات راڅرګندېږي. دا نوي نظرات او اندونه ولسونه متشکل او بسیجوي؛ په نوي سیاسي پوځ کې سره یې راغونډوي؛ نوې انقلابي ځواک ترې جوړوي او د تولیدي سیستم د زړو اړیکو د قهرې ړنگولو او د یوې نوي قطعي سیستم د جوړولو لپاره یې کاروي؛ د همدې نظراتو او اندونه له لارې د پرمختګ د خپلسره بهیر ځای د انسان شعوري او پوهنده کړنه نیسي؛ آرامه پرمختګ په قهرې بدلون اوږي او د تدریجي تکامل ځای انقلاب نیسي.

مارکس وایي:

«د بورژوازی ضد مبارزه کې پرولتاریا مجبورېږي د شرایطو تر فشار لاندې د یوې طبقې په ښه متحده شي... او د انقلاب له لارې په واکمنې طبقې واوږي او د واکمنې طبقې په توګه پخواني تولیدي

اړیکې پڼگې کړي.» (د کمونیست گوند مانیفست، ۱۹۳۸، ۵۲ مخ).

مارکس زیاتوي:

- «پرولتاریا به خپله سیاسي واکمنتیا وکاروي چې د بورژوازی له منگولو ټوله پانگه په تدریجي ډول وباسي او د تولید ټول وسایل او افزار د دولت، یعنې د واکمنې طبقې په توگه د منسجمې پرولتاریا په لاس کې متمرکز او تولیدي ځواکونه به له ممکن سرعت سره زیات کړي.» (همغه کتاب، ۵۰ مخ).

- «زور، د هرې زړې ټولنې چې نوې ټولنه زېږوي، قابله ده.» (مارکس، کاپیتال، لومړی ټوک، ۱۹۵۵، مخ ۶۰۳).

مارکس په خپل یو مشهور اثر کې، چې پر سیاسي اقتصاد نقد نومېږي، په ۱۸۵۹ کې یوه تاریخي سریزه لیکلې چې د تاریخي ماتریالیزم د ماهیت په اړه دا له نبوغه ډک فورمول بیانوي:

«انسانان د خپل ژوندانه په ټولنیز تولید کې داسې معینې اړیکې ټینګوي چې ضروري او د انسان له ارادې خپلواکې دي؛ داسې اړیکې چې د مادي تولیدونکو ځواکونو د پرمختګ او تکامل له یوې معینې درجې سره متناسبې دي. د دې

تولیدي اړیکو ټولګه د یوې ټولنې اقتصادي جوړښت جوړوي؛ هغه واقعي بنسټ جوړوي چې ورباندې حقوقي او سیاسي مخبناوې رامنځته کېږي او د ټولنیز شعور او پوهنې ځانګړي ډولونه ورسره همغږې او متناسب دي. د مادي ژوندانه د تولید نوعیت د ټولنیزو او سیاسي بهیرونو ډول او په ټولیزه توګه فکري حیات ټاکي. دا د انسانانو شعور او پوهه نه ده چې د هغوی ژوند ټاکي، بلکې دا ټولنیز ژوندون دی چې د انسانانو پوهه او شعور ټاکي. د ټولنې مادي تولیدونکي ځواکونه د خپل تکامل په یو ټاکلي پړاو کې د شته تولیدي اړیکو یا په حقوقي اصطلاح د مالکیت له هغې اړیکې سره، چې تر دې دمه یې د هغه په اډانه کې فعالیت کړی دی، په تضاد کې واقع کېږي - دا اړیکې چې تر اوسه پورې د تولیدونکو ځواکونو د تکامل یوه بڼه وه، اوس ورته په یوه مانع او خنډ بدلېږي. همدلته دی چې د ټولنیز انقلاب عصر پیلېږي. د اقتصادي بنیاد او بنسټ له بدلون سره د یوې ټولنې ټوله ستره مخبنا په لږ یا زیات سرعت بدلېږي. د دې ډول بدلونونو په ارزونه کې لازمي ده چې تل هغه مادي بدلون، چې په اقتصادي تولیدي شرایطو کې رامنځته کېږي او

د طبيعي علومو په وسيله يې صحت معلومولی شوو، له هغو بدلونونو توپیر کړو چې په قضايي، سياسي، مذهبي، ښکلاپېژندنې يا فلسفي برخو کې رامینځته کېږي او په لنډو کې ورته د ایدئولوژي شکلونه وایي؛ انسان د دې لارې په تضادونو پوهېږي او مبارزه ورسره کولای شي.

څرنگه چې د یو چا په اړه زموږ نظر هغه څه کېدای نشي چې نوموړی یې د ځان په اړه لري، نو همدا شان د یو متحول پېر په اړه د هغې پوهې او شعور له مخې قضاوت کولای نشو چې دا پېر یې د ځان په اړه لري، بلکې دغه پوهه او شعور باید د مادي ژوندانه د تضادونو او د ټولنیزو تولیدونکو ځواکونو او د تولیدي اړیکو تر منځ د شته اختلافاتو له مخې توضیح کړو.

ټولنیز نظم هېڅکله له مینځه نه ځي، مگر دا چې ټول تولیدونکي ځواکونه خپل تکاملي ظرفیت ته ورسېږي؛ هیڅ نوي او عالي تولیدي اړیکې نه رامینځته کېږي، مگر دا چې د هغوی د شتوالي مادي شرایط د زړې ټولنې په بطن کې د بلوغ تر کچې رسېدلې وي. له دې امله بشریت یوازې هغه چارې تل مخې ته ږدي چې د حلولو وس یې ولري. که موضوع لا په ځیرتیا تر مطالعې لاندې

ونیسو، و به گورو چې دا ستونزې په خپله هغه
وخت راڅرگندېږي، چې د حل لپاره یې لازم
مادي شرایط یا شته یا هم د زېږ په حال کې
وي. « (مارکس، د آثارو غورچاڼ، لومړی ټوک، ۲۶۹-
۲۷۰ مخونه).

دا په ټولنیز ژوندانه او په ټولنیز تاریخ کې د مارکسیستي ماتریالیزم
کارونې دي؛ دا د دیالکتیکي او تاریخي ماتریالیزم اساسي ځانگړنې دي.

انسانان د تولید د دې یا هغه ډول په اختیارولو کې ازاد نه دي؛ نوی نسل د ژوند له پیلولو سره له هغو چمتو شویو تولیدونکو ځواکونو او تولیدي اړیکو سره مخامخېږي، چې د مخکنیو نسلونو د کار پایله ده. له همدې امله انسانان د دې لپاره چې مادي نعمتونه تولید کړای شي، په لومړیو کې باید ټول هغه څه چې له مخکې د تولید په برخه کې موجود دي ومني او ځان ورسره متناسب کړي.

انسانان د تولید د دې یا هغې وزلې د لا رغاونې او یا د تولیدونکو ځواکونو د دې یا هغه عنصر د سمون لپاره د اقدام پر وخت په دې نه پوهېږي، درکولی یې هم نشي او غور هم ورباندې نکوي، چې دا رغاونې به څه ټولنیزې پایلې ولري. انسانان یوازې د کار په لا اسانتیا، په خپلې ورځنۍ، مستقیمې او ملموسې گټې فکر کوي.

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English